

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 1 Ročník XXI

7. ledna 2024

*„Železo se ostří železem
a jeden ostří tvář druhého.“*

(Příslaví 27,17)

Milí farníci,

tak tu máme opět nový rok! S přibývajícímí léty se tomu přestáváme divit a podřizujeme se (moudře?) nezadržitelně plynoucímu životu... Naštěstí pro věřícího člověka – směrem k Bohu... Ale čemu se já nepřestávám divit (a v posledních letech stále více) je, že jsou lidé nepoučitelní a stále znovu a znovu dělají fatální chyby, snad stále větší a větší, čímž se tento náš svět stává zamotanějším a zamotanějším. Jako bychom neměli Knihu knih, Boží zjevení, které je dílem Ducha svatého! Vše tam lze najít! Naše bloudění, skákání na špek vykutáleným chytrákům – globalistickým pavoukům omotávajícím si lidstvo jak kokon (zámotek, vláknitý obal, který chrání vajíčka nebo kuklu některých členovců), neschopnost posoudit dobu a čas, je důkazem naší malé víry a neschopnosti nechat se vést Bohem. Rozpoznat pravdu a lež se pro mnohé stává nemožným, navzdory užívání sofistikovaných přístrojů a umělé inteligence. Používat zdravý rozum znamená vrátit se k Bohu a k praktikování základních pradávných doporučení Církve – k modlitbě a rozjímání. Ó, jen mít odvahu věnovat svůj čas Bohu! Adorace je nuda, je to ztráta času, že? Tak jo, hlavně že je dost času na zavádějící pololži a polopravdy valící se na nás „úředně posvěcenými kanály“. Nemám předsevzetí do nového roku. Jsem poučen a jistě vím, Kdo mě zachrání... Bůh vám žehnej †!

Pater Petr

Moudří vědí

Začal nový kalendářní rok, a tak jako každý z nás katolíků bude stát před otázkou, jak lépe uvádět ve skutek Boží nároky v našich životech, tak jistě i celá církev bude řešit, jak oslovit co nejširší spektrum populace a nadchnout je pro duchovní život. Vzhledem k tomu, že můžeme slyšet hlasy o stále rostoucím počtu zraněných církví, bych navrhol ustavení a založení „CELOCÍRKEVNÍHO ÚŘADU NA ODSTRANĚNÍ TRAUMAT ZPŮSOBENÝCH NĚKTERÝMI PASTÝŘI

CÍRKVE“ (CÚOTZNPC). Tento úřad by aktivně vyhledával všechny zraněné (triumfalismem, klerikalismem, tradicionalismem, ba samotným katechismem a pravdou), aby je v jím zřízených sanatoriích léčil, a ještě aktivněji by odchytil a zraňující, aby je v jím zřízených polepšovnicích převychoval. Převýchova triumfalistů, klerikalistů, tradicionalistů a všech lpících na katechismu a zjevené pravdě by probíhala pomocí otevřenosti, všeobjímajícím a všelidským bratrstvím a osvobozujícím hlásáním teze, že všechna náboženství jsou dobrá a vedou nás k Bohu. Ti nevyléčitelní a nepřevychovatelní by byli izolováni. Je toho jistě zapotřebí, neb se mezi námi stále pohybuje dost takových, kteří tvrdošíjně zastávají názor, že existuje cosi jako hřích a ten obzvláště velký (postaru zvaný smrtelný) nás může dovést do pekla (moudří už dávno vědí, že peklo neexistuje, a kdyby přece, tak by bylo prázdné). Ba jsou i tací, kteří zastávají názor, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu (moudří už dávno vědí, že Bůh má rád pestrost, tak proč by se měl spokojit se dvěma pohlavími, když jich může být tolik, kolik je lidí na světě). Je toho jistě daleko více, co způsobuje zranění, takže takový úřad je nám jistě zapotřebí a vychovatelé a převychovatelé by měli o práci postaráno. Že je to celé blbé a pitomé? Já vím, jen se bojím, aby to jednou nenapadlo někoho, kdo to bude chtít opravdu zrealizovat. Modleme se tedy i v tomto roce (nejlépe denně): *Kdybys nás Pane při zdravém rozumu zachovati ráčil!*

P. Evermod Jan Sládek O.Praem.

Otázka jednoty a pravdy – Potřebuji církev

Se svými protestantskými přáteli neustále debatuji na téma církevní autority. Hlavní problém se týká katolické potřeby neomylné autority (magisteria). Všichni uznáváme Bibli jako neomylné Boží slovo a shodujeme se na tom, že Bible jakožto neomylné Boží slovo je autoritativní. Neshodneme se však na její vrcholné roli v církvi. A tím se znovu dostáváme k naší neshodě ohledně role církve jako takové. Pro potřeby tohoto článku bych chtěl pokud možno zjednodušit jádro problému, o který se jedná (alespoň pro mě). O co mi tedy jde? Jak můžeme vzhledem k náchylnosti Bible k dezinterpretacím a manipulacím vědět, komu věřit? Zjednodušeně řečeno tvrdím, že církev potřebuje neomylné magisterium z jednoho důvodu: sklon křesťanů k omylům vyžaduje konečné autoritativní opatření ze strany neomylné církve. Abych parafrázoval prezidenta Harryho S. Trumana, někdo musí být za výklad zodpovědný a ten „někdo“ je katolická církev. Jedna víra, jeden Bůh, jeden křest Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. (5. Mojžíšova 6,4) ...aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. (Jan 17,21) Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (Efezským 4,4–6) Nejprve tedy bod, na kterém se shodneme. Jak protestanti (většina z nich), tak katolíci věří v jednoho Boha, jednoho Pána Ježíše Krista, jednoho Ducha svatého, jednu víru (evangelium) a jeden křest. Věří také, že Ježíš založil jednu církev, ne dvě, tři nebo tři

tisíce jedna. Tato církev, kterou původně tvořili apoštolové a jejich následovníci, se rozšířila do celého světa. Kvůli velkým vzdálenostem a pro uchování Kristovy zvěsti sepsali členové církve dopisy (epištoly), vyprávění o Ježíšově životě (evangelia) a dějiny prvotní církve (Skutky). Tyto texty byly následně opisovány a sdílěny v církvi na různých místech.

Sklon k omylům

Mladá církev se téměř okamžitě musela zabývat omyly. Skupina známá jako judaizující křesťané, židokřesťané, která učila, že pohané obrácení ke křesťanství se mají nejprve stát Židy (obřízkou) a řídit se Mojžíšovým zákonem, vyvolala konflikt i mezi svatými Petrem a Pavlem. Nakonec tuto záležitost vyřešil jeruzalémský koncil, který celé církvi zaslal vysvětlující list. Církev tak pod vedením Ducha svatého zavedla autoritativní vzor, podle něhož se řeší zásadní omyly, jež významným způsobem ohrožují jednotu jediné Kristovy církve.

Dějiny omylů

Sklon k omylům neustal s judaizujícími křesťany a jeruzalémským koncilem. Jak církev dozrávala a její teologie se stávala složitější, objevovaly se také omyly, které jedinou Kristovu církev rozdělovaly. Jako příklady může uvést: Docketismus (1. století), montanismus, ebionity (adopcionismus), valencianismus, sabellianismus, marcionismus, patripasianismus (2. století), novacianismus (3. století), arianismus, donatismus, monofyzitismus, apollinarismus (4. století), nestoriánství, pelagianismus, eutychianismus, (5. století), ikonoklasmus a monothelitismus (7. století). Mnohé z výše uvedených omylů (herezí) si vyžádaly jako prostředek nápravy ekumenické koncily. Tyto koncily, podobně jako jeruzalémský koncil, řešily konkrétní teologické otázky a podávaly vysvětlení pro celou církev. Stále platný argument Ježíš založil jednu církev. V této církvi vznikly knihy Nového zákona a šířily se mezi křesťanskými společenstvími. Téměř okamžitě se v církvi i mimo ni začaly objevovat omyly (nesprávné výklady a manipulace). K nápravě omylů a udržení jednoty zavedla církev pod vedením Ducha svatého autoritativní vzor. Omyly přetrvávají, a proto církev nadále používá tento vzor k nápravě omylů (herezí) a udržení jednoty. Tento vzor byl potvrzen svatým Vincencem Lerinským (431 po. Kr.) Tento vzor, který poprvé shrnul sv. Vincenc ve 4. kapitole svého Commonitoria, uvádí: „Někdo se možná zeptá, že když je kánon Písma úplný a sám o sobě bohatě dostačující, proč je třeba k němu připojovat církevní výklad. Odpověď zní, že Písmo vzhledem k jeho hloubce nevykládají všichni lidé shodně. Výroky téhož pisatele si různí lidé vysvětlují různými způsoby, a to do té míry, že se zdá, že je téměř možné z něj vytěžit tolik názorů, kolik je lidí. Novatian vykládá jedním způsobem, Sabellius jiným, Donatus jiným, Arius, Eunomius a Macedonius jiným, Photinus, Apollinaris a Priscillian jiným, Jovinianus, Pelagius a Caelestius jiným a nedávno Nestorius zase jiným. Proto je kvůli spletitosti omylů, které jsou tak mnohotvárné, velmi potřebné stanovit pravidlo pro výklad proroků a apoštolů v souladu s normou výkladu katolické církve.“ Svatý Vincenc pochopil, že **odvolávání se na Písmo je nedostatečné**, protože takto lze vytvořit tolik „názorů, kolik je lidí“. V církvi musí názor ustoupit korekci. V zájmu jedno-

ty a jasnosti musí být za výklad někdo zodpovědný. Spisovatel, filosof, křesťanský apologeta a konvertita ke katolické víře G. K. Chesterton kdysi prohlásil: „**Potřebuji církev, aby mi řekla, že se mýlím tam, kde už vím, že se mýlím; potřebuji církev, aby mi řekla, že se mýlím tam, kde si myslím, že mám pravdu**“. Kdyby svatý Vincenc žil v 16. století, jeho vzor by až na jména zůstal úplně stejný. Například: Luther vykládá jedním způsobem, Kalvín jiným, Zwingli jiným, Arminius, Müntzer a Cranmer jiným, Knox, Melancton a Karlstadt jiným, Tyndale, Bunderlin a Denck jiným a nedávno Manz zase jiným. Proto je kvůli spletitosti omylů, které jsou tak mnohotvárné, velmi potřebné stanovit pravidlo pro výklad proroků a apoštolů v souladu s normou výkladu katolické církve. Stejně jako v případě původního seznamu svatého Vincence měly i výše uvedené osoby přístup k Bibli. A stejně jako osoby z původního seznamu odmítly nápravu ze strany církve, a tím se vyčlenily z jediné církve založené Kristem. Závěrem lze říci, že **vzhledem k náchylnosti k nesprávnému výkladu Bible a manipulaci se musíme kvůli nápravě spoléhat na postup církve**. Vidíme dokonce, že tento přístup je potvrzen i na stránkách samotné Bible. V Janově evangeliu 16,13 Ježíš zaslíbil Ducha pravdy: „**Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít**“. Svatý Pavel tento Kristův dar církvi potvrzuje, když v 1. Timoteovi 3,15 mluví o církvi jako o „sloupu a opoře pravdy“. A vidíme to i ve vzoru, který podle 15. kapitoly knihy Skutků ustanovili apoštolové jeruzalémským koncilem a který shrnul svatý Vincenc v 5. století. Teologickou „odpovědnost“ tedy nese církev.

Dennis Knapp, Patheos

Úkony duchovní správy v roce 2023

	Křest	Pohřeb	Svatba
Starý Rožmitál	1	16	1
Hvožd'any	-	3	-
Bělčice	2	1	1

Oznámení

Týden modliteb za jednotu křesťanů

- od 18. do 25. ledna

Neděle Božího slova

21. 1.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem. Uzávěrka příštího čísla 29. 12. 2023. Redakce: P. Petr Misař (tel: 721 901 533)

Web: rimskokatolickafarnoststaryrozmital.webmium.com, email: rkf.staryrozmital@dicb.cz

whyatt

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 8. do 21. ledna 2024				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	8. 1.		---			
Úterý	9. 1.					18,00 Farní společ. <i>Panský dům</i>
Středa	10. 1.		18,00 Za Jaroslava Foučka a Radka Petržílku <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Čtvrtek	11. 1.				17,00 mše sv.	
Pátek	12. 1.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	13. 1.					
Neděle	14. 1.	8,30 volná intence		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	15. 1.		---			
Úterý	16. 1.		---			
Středa	17. 1.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	18. 1.				17,00 mše sv.	
Pátek	19. 1.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	20. 1.					
Neděle	21. 1.	Neděle Božího slova 8,30 Za Hedviky Valovou		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	